

РЕШЕНИЕ

№ 41234

гр. София, 23.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 13.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ботева

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **6821** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46, ал. 1 във връзка с чл. 39а, ал. 1, т. 2 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ и чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба с вх. № 19599/05.06.2026 г. вр. вх. № 19217/03.06.2026 г. по описа на Административен съд София-град /АССГ/, депозирана от М. С. С. / М. S. S., гражданин на С., [дата на раждане] , настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/ – [населено място], кв. Б. при дирекция „Миграция“ – МВР, чрез пълномощника му адвокат Н. Н. от Софийска адвокатска колегия, със съдебен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] кантора 1, против заповед УРИ № 5392 ПАМ-286 от 19.05.2026 г., издадена от главен инспектор Н. Н. – главен оперативен дежурен, началник на 03-ти сектор при отдел „Оперативен дежурен център“ /ООДЦ/ към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която на оспорвания е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „Връщане до страна на произход“ – С..

В жалбата и в представените по делото писмени бележки се релевират доводи за незаконосъобразност на оспорения индивидуален административен акт поради липса на компетентност на издателя му, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 3, т. 4 и т. 5 АПК. Поддържа се, че съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ органът, издал заповедта, не попада сред изрично посочените субекти на материална компетентност, като към акта не била представена цитираната заповед рег. № 513з-9426/06.12.2018 г. на директора на СДВР за делегиране на правомощия. На второ място се твърди наличие на несъответствие между изложените фактически основания – невъзможност

чужденецът да удостовери законосъобразното си влизане в страната, и посочената правна норма на чл. 41, т. 4 ЗЧРБ, уреждаща налагане на връщане при влязло в сила решение за отказ на международна закрила. Излагат се и съображения за нарушение на чл. 5 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /ЕКПЧ/, доколкото обстановката в Близкия изток и в частност военният конфликт в С. изключвали фактическата и правна възможност за осъществяване на безопасно връщане и създавали риск от нарушаване на принципа за забрана за връщане. По тези съображения се моли съдът да отмени оспорената заповед. Претендира се присъждане на направените по делото разноски за внесена държавна такса.

Ответникът по жалбата – главен инспектор, главен оперативен дежурен, началник на 03-ти сектор при отдел „Оперативен дежурен център“ – СДВР, чрез упълномощен процесуален представител юрк. Г. и чрез депозираните подробни писмени бележки, оспорва изцяло жалбата като неоснователна. Поддържа се, че атакуваният акт е валиден и законосъобразен, издаден от оправомощен орган при условията на надлежно делегирана компетентност по чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ със заповед № 513з-9426/06.12.2018 г. на директора на СДВР. Изтъква се, че фактическият състав на чл. 41, т. 4 ЗЧРБ е безусловно осъществен, тъй като спрямо чужденеца било налице окончателно приключило производство по Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ с влязло в сила решение № 3159 от 19.03.2026 г. по адм. дело № 11821/2025 г. на ВАС, с което е потвърден отказът за предоставяне на хуманитарен статут. Посочва се, че са спазени всички изисквания на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ и Директива 2008/115/ЕО, като лицето няма законно основание за пребиваване в Република България и е отказало доброволно напускане. Прави се искане за оставяне на жалбата без уважение и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В случай на претендирано адвокатско възнаграждение се прави възражение за прекомерност съобразно чл. 78, ал. 5 ГПК и практиката на Съда на Европейския съюз по дело С-438/22.

Контролиращата страна – Софийска градска прокуратура, редовно уведомена съгласно чл. 16, ал. 1, т. 3 АПК, не изпраща представител в съдебно заседание и не ангажира становище по съществото на спора.

Административен съд – София-град, Първо отделение, 4-ти състав, като прецени събраните по делото доказателства, обсъди доводите на страните и за извършването на цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК съгласно чл. 168, ал. 1 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят М. С. С. / М. S. S. е [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин е на Сирийската арабска република, пълнолетен, неженен, с начално образование, без близки и роднини на територията на Република България, като родителите му, един брат и четири сестри пребивават в страната му по произход – С..

Видно от данните по приложената административна преписка, чуждият гражданин е влязъл на територията на Република България през 2025 г. през държавната граница с Република Турция не през определените за това гранични контролно-пропускателни пунктове /„зелена граница“/, без документ за самоличност и без надлежно разрешение за влизане и пребиваване.

След задържането му чужденецът подал моба за предоставяне на международна закрила по реда на ЗУБ пред Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет /ДАБ при МС/. С решение № 3891 от 10.07.2025 г., издадено от председателя на ДАБ при МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 във връзка с чл. 8 и чл. 9 ЗУБ на М. С. С. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут. Това решение е оспорено от лицето по съдебен ред, по повод на което е било образувано адм. дело № 7805/2025 г. по описа на АССГ. С решение № 34863 от 24.10.2025 г. по посоченото дело АССГ отхвърлил жалбата в частта относно отказа за предоставяне на статут на бежанец, като в тази му част решението е влязло в сила като

необжалвано. Със същото решение съдът е отменил отказа за предоставяне на хуманитарен статут и е върнал преписката на ДАБ за ново произнасяне. По касационна жалба на председателя на ДАБ срещу отменителната част на съдебното решение е образувано касационно адм. дело № 11821/2025 г. на ВАС. С окончателно решение № 3159 от 19.03.2026 г. по делото ВАС отменил решението на АССГ в обжалваната част и вместо него ВАС постановил отхвърляне на жалбата на М. С. С. против решение № 3891/10.07.2025 г. на председателя на ДАБ в частта относно отказа за хуманитарен статут. С това производството по предоставяне на международна закрила спрямо жалбоподателя е приключило окончателно с влязъл в законна сила пълен отказ за международна закрила на 19.03.2026 г.

На 19.05.2026 г. около 18:00 часа в [населено място] С. С. е установен от полицейски наряд при 02 Районно управление при СДВР като лице, пребиваващо на територията на страната без документи за самоличност. При извършена проверка в системата за дактилоскопна идентификация CAFIS /А. № BD 220906/ и информационните масиви на МВР и ДАБ е установена самоличността на чужденеца, обстоятелството, че същият е с окончателно отказан статут на бежанец и хуманитарен статут по силата на съдебно решение № 3159/19.03.2026 г. на ВАС, както и че няма регистрирано законно пребиваване, няма подадени последващи молби за международна закрила и не са му налагани предходни принудителни административни мерки.

В проведена на 19.05.2026 г. беседа на разбираем за лицето език същото е заявило, че е влязло нелегално в страната през 2025 г., няма средства и документи за самоличност и категорично отказва да се завърне доброволно в Сирийската арабска република или друга сигурна трета държава. За констатираните обстоятелства е съставена Докладна записка с рег. № УРИ 5392р-304/19.05.2026 г. от старши полицай в сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ – СДВР, с която е предложено налагане на ПАМ „Връщане до страна на произход“ с допускане на предварително изпълнение, както и настаняване в СДВНЧ с цел организиране на извеждането.

Въз основа на материалите по преписката и констатациите в докладната записка, на 19.05.2026 г. главен инспектор Н. Н., заемаща длъжността главен оперативен дежурен, началник на 03-ти сектор при отдел „Оперативен дежурен център“ – СДВР, издала процесната заповед УРИ № 5392 ПАМ-286/19.05.2026 г. С акта, на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 4 ЗЧРБ, във връзка със заповед рег. № 513з-9426/06.12.2018 г. на директора на СДВР, на чужденеца М. С. С. е наложена ПАМ „Връщане до страна на произход“ – С.. В заповедта изрично е посочено, че се вземат предвид мотивите, изложени в Докладна записка рег. № УРИ 5392р-304/19.05.2026 г. по описа на отдел „Миграция“ – СДВР. На основание чл. 60, ал. 1 АПК е допуснато предварително изпълнение на заповедта с оглед предотвратяване на опасността изпълнението да бъде осуетено или сериозно затруднено. Заповедта е предявена и връчена лично на чужденеца на 19.05.2026 г. на разбираем език срещу подпис.

Едновременно с това е издадена и заповед УРИ № 5392 ПАМ-287/19.05.2026 г. за принудително настаняване на лицето в СДВНЧ при дирекция „Миграция“ – МВР за срок до 6 месеца с цел обезпечаване на изпълнението на мярката по връщане.

По делото е приета в цялост приложената административна преписка, ведно с писмени доказателства за оправомощаването на длъжностните лица в структурата на СДВР – заповед рег. № 513з-9426/06.12.2018 г. на директора на СДВР, както и писмени бележки от страните.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град, съобразно доводите на страните и след преценка на представените по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност и проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК и за наличие на основанията за оспорване по чл. 146 АПК, от правна страна приема следното:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА. Подадена е в законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, от активно легитимирано лице – негов пряк адресат, за когото актът създава неблагоприятни правни последици, пред компетентния съд, като са отстранени първоначалните нередовности относно процесуалното представителство и държавната такса.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По отношение на компетентността на административния орган:

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за липса на компетентност на органа, издал оспорената заповед. Съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, принудителните административни мерки по този закон се налагат със заповеди на председателя на ДАНС, директорите на главните дирекции на МВР, директорите на Столичната и областните дирекции на МВР, директора на дирекция „Миграция“, директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ или „оправомощени от тях длъжностни лица“. Разпоредбата изрично предвижда законова възможност за делегиране на материалната компетентност за налагане на ПАМ от титулярите на посочените органи на техни подчинени длъжностни лица в рамките на съответната административна структура.

По делото е представена и приета заповед рег. № 513з-9426 от 06.12.2018 г., издадена от директора на Столична дирекция на вътрешните работи на основание чл. 43, ал. 4 ЗМВР и чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ. С точка 4 от разпоредителната част на посочената заповед директорът на СДВР изрично е оправомощил държавните служители, заемащи длъжността „Началник на сектор (главен оперативен дежурен) към отдел „Оперативен дежурен център“ при Столична дирекция на вътрешните работи“, да налагат принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1 /включително мярката „връщане“ по т. 2/ и чл. 44, ал. 5, ал. 6, ал. 9 и ал. 13 ЗЧРБ. Издателят на процесната заповед – главен инспектор Н. Н., заема именно тази оправомощена длъжност в ООДЦ при СДВР, което се установява по категоричен начин от материалите по делото и приложеното пълномощно. По силата на валидната заповед за делегиране на правомощия, издателят на акта е притежавал необходимата териториална и материална компетентност да издаде оспорения акт. В този смисъл е и константната практика на ВАС - напр. решение по адм. д. № 4569/2025 г., по адм. д. № 3681/2025 г., по адм. д. № 3112/2024 г. Ето защо не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 1 АПК.

По отношение на формата и административнопроизводствените правила:

Заповедта е издадена в предписаната от закона писмена форма и съдържа изискуемите по чл. 59, ал. 2 АПК реквизити – наименование на органа, наименование на акта, индивидуализация на адресата, фактически и правни основания, ясно формулирана разпоредителна част, указания за реда и срока за обжалване, дата и подпис с посочване на длъжността на издателя. Спазено е и специалното изискване на чл. 44, ал. 1, изр. трето ЗЧРБ в заповедта да бъде посочена конкретната държава, в която мярката ще се изпълни – Сирийската арабска република /страна на произход на чужденеца/.

Неоснователно е оплакването за немотивираност на акта. В заповедта изрично е отразено позоваване на констатациите, съдържащи се в Докладна записка с рег. № УРИ 5392р-304 от 19.05.2026 г., изготвена от старши полицаи в сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ – СДВР. Съгласно установената съдебна практика и Тълкувателно решение № 16 от 10.05.1975 г. на ОСГК на Върховния съд, респективно т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС, мотивите на административния акт могат да се съдържат както в самия акт, така и в отделен предхождащ документ от административната преписка, съставен с оглед издаването му, към който органът изрично препраща. В докладната записка подробно са отразени фактите относно

установяването на лицето, незаконното му влизане в страната през 2025 г., проведеното и окончателно приключило производство по ЗУБ с отказ на международна закрила, потвърден с решение № 3159/19.03.2026 г. по адм. дело № 11821/2025 г. на ВАС, както и категоричният му отказ да напусне доброволно страната. Тези обстоятелства дават пълна яснота относно фактическите и правни съображения, мотивирали административния орган да постанови оспорената мярка /в този смисъл решение № 4360 от 21.04.2026 г. по адм. д. № 2745/2026 г. на ВАС, IV отд./.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Производството е започнало служебно в рамките на контролните правомощия на полицейските органи по ЗЧРБ. Фактите и обстоятелствата са изяснени в съответствие с чл. 35 и чл. 36 АПК чрез справки в специализираните регистри на МВР и ДАБ, като с лицето е проведена индивидуална беседа на разбираем език. Неизслушването на чужденеца в самостоятелно устно производство непосредствено преди издаването на заповедта не представлява съществено процесуално нарушение, доколкото производството по налагане на ПАМ започва и се развива по почин на органа за защита на важен обществен интерес /чл. 34, ал. 4 АПК/, фактическият състав е установен на база официални удостоверителни документи, а защитата на правата на лицето е осъществена в пълен обем в настоящото съдебно производство – така решение № 9940 от 16.10.2025 г. по адм. д. № 4569/2025 г. на ВАС; решение № 5200 от 13.05.2026 г. по адм. д. № 2425/2026 г. на ВАС, поради което не се установяват пороци на оспорения акт касателно формата и административно-производствените правила.

По отношение на материалната законосъобразност на оспорения акт:

Според настоящия съдебен състав отправените с жалбата оплаквания са неоснователни поради следното: оспорената заповед е издадена в пълно съответствие с приложимия материален закон. Като правно основание за налагане на принудителната административна мярка органът е посочил чл. 41, т. 4 ЗЧРБ. Съгласно цитираната разпоредба, мярката „връщане“ се налага, когато по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище, или производството по ЗУБ е прекратено с влязло в сила решение, освен ако прекратяването е постановено спрямо чужденец, за когото има решение за обратно приемане и производството не е било възобновявано.

По делото е безспорно установено, че спрямо жалбоподателя М. С. С. е налице влязъл в сила отказ за предоставяне на международна закрила. С решение № 3891 от 10.07.2025 г. на председателя на ДАБ при МС е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. В частта за отказа на бежански статут решението е влязло в сила след потвърждаването му от АССГ по адм. дело № 7805/2025 г. В частта за хуманитарния статут оспорването е отхвърлено окончателно с решение № 3159 от 19.03.2026 г. по адм. дело № 11821/2025 г. на ВАС. С влизането в сила на съдебното решение за чужденеца е отпаднало правното основание да пребивава на територията на Република България по силата на ЗУБ, като по делото няма данни и твърдения след тази дата лицето да е придобило друго валидно правно основание за престой /виза, разрешение за пребиваване или новоподадена молба за закрила/. При наличието на този правопрекратяващ юридически факт за компетентния орган възниква задължение при условията на обвързана компетентност да приложи мярката „връщане“ по чл. 41, т. 4 ЗЧРБ, без да разполага с оперативна самостоятелност да преценява дали да я наложи /в този смисъл решение № 155 от 09.01.2025 г. по адм. д. № 3112/2024 г. на ВАС; решение № 760 от 23.01.2026 г. по адм. д. № 8023/2025 г. на ВАС; решение № 4360 от 21.04.2026 г. по адм. д. № 2745/2026 г. на ВАС/.

Обстоятелството, че в текста на заповедта и докладната записка е споменато и че чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред, не опорочава акта и не

води до материална незаконосъобразност. Това обстоятелство единствено описва фактическата история на пребиваването на лицето и потвърждава липсата на каквото и да било друго валидно правно основание за престой в страната извън приключилото производство по ЗУБ, което изцяло съответства на фактическия състав на чл. 41, т. 4 ЗЧРБ и което не се опровергава от представени доказателства в хода на съдебното производство.

При налагането на мярката органът е съобразил и императивните изисквания на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ. Преценени са продължителността на пребиваването на чужденеца в България /около една година/, фактът, че лицето е пълнолетно /на 20 години към момента на издаване на акта/, липсата на принадлежност към категориите „уязвими лица“ по смисъла на § 1, т. 4б от ДР на ЗЧРБ, както и липсата на семейни, културни или социални връзки на територията на Република България. Същевременно не се спори факта, че цялото семейство на чужденеца /родители и братя/сестри/ живее в С.. Мярката не засяга в недопустима степен правото на личен и семеен живот по чл. 8 ЕКПЧ, тъй като лицето няма изградена семейна или трайна социална среда в страната /в този смисъл решение № 132 от 23.01.2026 г. по адм. д. № 8023/2025 г. на ВАС; решение № 183 от 09.01.2025 г. по адм. д. № 3112/2024 г. на ВАС/.

За изчерпателност на мотивите на съдебния акт и с оглед въведените с жалбата, в съдебно заседание и писмени бележки оплаквания, че мярката не можело да бъде осъществена поради „международната обстановка“, както и касателно принципа за забрана за връщане и сигурността в С., настоящият състав намира за необходимо да посочи, че същите са изцяло неоснователни. Доводите на жалбоподателя за нарушение на принципа non-refoulement по чл. 44а, ал. 5 ЗЧРБ, чл. 33 от Женевската конвенция за статута на бежанците и чл. 5 ЕКПЧ, както и възраженията за невъзможност за изпълнение на мярката поради военната обстановка в С. и Близкия изток не почиват на правилното тълкуване и прилагане на относимите в случая правни норми.

Съгласно чл. 44а, ал. 5 ЗЧРБ, чужденец, на когото е наложена мярка връщане, не се връща в държава, в която животът и свободата му са застрашени и той е изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унизително отношение. Доказателствената тежест за установяване на конкретен личен риск при връщане в страната по произход носи оспорващият съгласно общото правило на чл. 154, ал. 1 ГПК във връзка с чл. 144 АПК – вж. решение № 5200 от 13.05.2026 г. по адм. д. № 2425/2026 г. на ВАС. По делото жалбоподателят не е ангажирал никакви доказателства за наличие на индивидуален страх от преследване, заплахи, репресии или посегателства, насочени персонално срещу него или семейството му в С..

Въпросът за общата обстановка по сигурността в Сирийската арабска република и евентуалната опасност от нарушаване на принципа non-refoulement е бил предмет на детайлно и всестранно изследване в рамките на приключилото производство по ЗУБ, включително в мотивите на постановеното спрямо самия жалбоподател окончателно решение № 3159 от 19.03.2026 г. по адм. дело № 11821/2025 г. на ВАС. В мотивите на този окончателен съдебен акт ВАС е приел, че след промените в управлението на С. в края на 2024 г. и по-специално след свалянето на режима на Б. А., обстановката в С. се стабилизирала, възобновена е международната търговия, отменени са ограниченията за пътуване и над 1,2 милиона бежанци са се завърнали доброволно в страната с подкрепата на ВКБООН. В. съд изрично е констатирал, че в С. е отменена задължителната военна служба от преходното правителство и не е налице въоръжен конфликт с такова изключително ниво на безогледно насилие по смисъла на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС и чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ /съобразно критериите по делата *E.*, *C-465/07* и *Diakité*, *C-285/12* на СЕС/, което само по себе си да поражда реална заплаха за цивилно лице единствено поради факта на пребиваването му на територията на държавата. ВАС изрично е приел, че тежката икономическа и политическа обстановка в страната на произход сама по себе си не обосновава риск от изтезания, нечовешко

или унизително отношение по чл. 3 ЕКПЧ и чл. 4, ал. 3 ЗУБ /в този смисъл трайната практика на ВАС: решение № 3159/19.03.2026 г. по адм. д. № 11821/2025 г.; решение № 6615/18.06.2025 г. по адм. д. № 4950/2025 г.; решение № 7535/08.07.2025 г. по адм. д. № 4924/2025 г.; решение № 3184/20.03.2026 г. по адм. д. № 491/2026 г.; решение № 6465/11.06.2026 г. по адм. д. № 3910/2026 г.; решение № 7789/09.07.2026 г. по адм. д. № 4374/2026 г., IV отд./.

Наред с това, съгласно установената съдебна практика, разпоредбата на чл. 44а, ал. 5 ЗЧРБ касае изпълнението на наложената принудителна административна мярка, а не материалната законосъобразност на нейното налагане /решение № 5200 от 13.05.2026 г. по адм. д. № 2425/2026 г. на ВАС/. Евентуални временни технически, логистични или фактически затруднения при организирането на транспортния коридор за извеждане не правят заповедта незаконосъобразна, а представляват основание за отлагане на нейното изпълнение по реда на чл. 44б ЗЧРБ до отпадане на съответните пречки.

По отношение на съответствието с целта на закона:

Оспорената заповед е издадена в пълно съответствие с целта на ЗЧРБ и Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни. Целта на закона е да гарантира ефективно управление на миграционните процеси и преустановяване на незаконното пребиваване на чужденци, чиито молби за закрила са окончателно отхвърлени и които нямат друго правно основание да останат на територията на Европейския съюз.

С оглед на изложеното, оспорената заповед УРИ № 5392 ПАМ-286 от 19.05.2026 г. е валиден, мотивиран и законосъобразен индивидуален административен акт, издаден от компетентен орган, при спазване на процесуалните правила и материалния закон, поради което подадената срещу нея жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора претенцията на оспорващия за присъждане на направените разноски е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение. На основание чл. 143, ал. 3 и ал. 4 АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК, чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, своевременно заявеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно. С оглед фактическата и правна сложност на делото и обема на осъществената процесуална защита, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати в полза на юридическото лице Столична дирекция на вътрешните работи разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 51,13 евро, представляващи равностойността на минималния предвиден размер от 100 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София-град, Първо отделение, 4-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. С. С. / М. S. S./, [дата на раждане] в С., гражданин на С., против заповед УРИ № 5392 ПАМ-286 от 19.05.2026 г., издадена от главен инспектор, главен оперативен дежурен, началник на 03-ти сектор при отдел „Оперативен дежурен център“ към Столична дирекция на вътрешните работи, с която му е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ – С..

ОСЪЖДА М. С. С. / М. S. S.. [дата на раждане] , гражданин на С., да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, с адрес: [населено място], [улица], сумата **в размер 51,13 евро /петдесет и едно евро и тринадесет еврацента/**. представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на

Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на препис.

СЪДИЯ: